

D E FRANCE WREETHETHEYT, TOT BODEGRAVE, en SWAMMERDAM.

D Us leven Francen daer sy meester zijn. mijne oogen,
En al die noch iets heeft van Christlijk mededogen
Stort tranen, saegt gy oyt bebloeder tafereel?
De France moorddorst vult ten walge hier haer keel.
De hete schentogt heeft ten merg sig afgematelt,
De gierge plonderfugt haer vuyst gevult; so dartelt
De lasheit in 't verdriet der werelosen, 't regt
Des oorlogs (so daer Regt in 't gruwlijk oorlog legt)
Schreeuw dat het wert verkragt; de wreetheyt slopt haar ooren,
En doet in *Bodegrave*, een truurol sien, en hooren.
Hun hooft, elk wagt sig van die God geteekent heeft,
Roep, so mijn soons, trek aen, het sterve al wat daer leeft,
Viert uwe togt den room in moorden, en verkragen.
Die 't meest verwoeft, sal 't meest des Konings er betragen.
De moettwil los, vaert op dit hellsche priken voort.
Hier valt de zuygling, daer de grijsheyt in de moort.
Gints sweet men weg geschuyt vast bloet, en etterdruppen.
Hier vallen woningen, daer beesten, verder koppen.
Schrikt voor de voorgront niet, ik mis, verschrikt daer voor;
Maer sietze evenwel, daer vilt men neus, en oer,
En al wat kerfbaer is uyt 't aensigt vroeger eeuwen,
Van Christenkunde ontbloot, die Lijders hoorden schreeuwen
In prang van kneveltuig, brant oxelen, bepikt,
En waft uw brandrok vry. De Lijder brant, of slikt,
En siet noch eynde in leet. Hier moet men uren weenen,
En branden in gesuft, en sieletogend steenen
Der Mede-elendige, die 't hooft aen 't been gebocyt,
't Betrande aensigt wert in de vlam geschroeyt.
So noch iets menschelijcx in hare boesem woode;
Ja beestlijcx: want die zijn so wreet niet, sy verschoonden
De moeder die so trouw, so vurig 't pant omarmt,
Voor welkers lijf sy meer, dan 't hare vrees, en karmt.

Men scheurtze by de tuyt, en dreygt met roer, en degen,
Sy echter kant met kragt, datz' moeder zijn, hier tegen.
De vlam die wederzijds op ys, en huysen stuyt,
Schakeert een blixemblaenwte, en 't krakende geluyt
Der nederplofpende Gebouwen, beelt een donder
Al te natuurlijk af. Men hoortse sugten onder
De puyenhoop, andere staen levende in het vuur.
Men smoot de Boerman, en sijn Beesten, in de schuuz.
Her losgebroken Vee biedt, als hun Heer, met loeyen
Ontkragte wederlaant. Sy onderwijlen groeyen,
En leven in de lugt van rokend hartebloet.
Men braet de voeten, om der Dorpelingen goede
't Ontdeken, by slacuw vuur, en of de leden lillen,
d'Onnoosle, dol van pijn, sig wringen, huilen, gillen,
De Kindren van ter zijde al bevende in den damp
Omhangelen, met hoop of 's Vaders sware ramp,
En 's Krygers moetwil wat tot stilstant wierd gekregen,
Sy weten minder als de brantpael van bewegen,
Die schut nog, maer sy niet; ja 't naekte Kindt werd't met
Een moortpriem dese trouw vertrap't betaelt gefet.
De doodelijke angst doet jonge Maegden vechten.
En vlugten om haer eer te hoden; maer de vlechten
Zijn koorden daer men haer so lang by sleept, en rukt,
Tot zy die niet meer kan verweren, hygend bukt,
Of leggen blijft, alwaer sy hoe sy 't vloekt moet voelen,
Dat d'evergetenheyt sijn hete lust durst koelen;
Maer dic 's noch niet genoeg voor Francen, sulc een Maegt
Werd't moedernaekt, ten spot door 't hele Dorp gejaegt,
Geschopt, vertrap't, tot dat, dit was haer noch genaden.
Een Hooftman sijne dolk deed in haer boesem baden.
Daer wenkt aen 't ander oord van 't Dorp d'onnofelheyt
Van Kints gebuyt, mijn oog, en 't uwe; ach! daer smijt

Men 't Kint ter aerde, daer op 's Moeders lijk te bāfsten;
Daer jaegt men 't in de stroom, in vuur, en dolken, parsten
Elenden uyt uw borst medogend sugten? sugt
Nu met het arme Wigt, dat by de Vader vlugt.
De brugwip strekt een galg, daer branden voedschepen,
Gints zijn de Krygers, kloek in Buuten weg te slepen.
Nu walgt de wreetheyt selfs, de ongebondenheyt
Ontbloot de swangre buyk op klaren dag. Men schreyt,
En buygt vergeefs sig aen een wrede Hooftmans voeten,
Die boet sijn lust in 't sien van 't godloos lusten boeten.
Help God, waer bergt men 't lijf, elk smoot in vuur, en vonk,
Of water, het gekraek van dolk, en menschenfchonk
Drilt de ooren domlend doof. Mijn sinnen self verwinden,
Wijl sy in 't cyndloos woef, geen eynd, nog midden vinden.
O! *Swanenburgerdam*, een swanefchaft moet 't leet
So treurig malen, dat de Naneef noyt vergeet,
Wat gy geleden hebt van *Lodewijcx Soldaten*.
Schip moerd, God heeft u swaer besocht, niet heel verlaten:
Ik sie sijn strenge wraak in 't slarrekleer, en helm
Van wakkerheyt, met kragt van blixemstraf, den dwelm
Der bloettoorts in de vuyl der France harpy verjagen.
Die oude feex verblijt festoenen om te dragen
Van hoofden jonk, en oudt, en alderhande buyt,
God sterk den arm van 't Regt, geschude vlerk, en buyt
Beangst nog schudden; ja haer stemterende borsten
Die na het hertebloet van onderdrukte dorsten
Van Lely wapenrok, en Lecuuenwagt ontbloot,
Na vrede haken, of verlangen na de doot.
Geen Rijnsstroom sal de fuct uyt de geheugenissen,
Schoon sy het lant doofstroomt, van dese moortvlak wijsen,
En *Bodegrave*, maer het stuyven van haer us
Gunt my geen langer aen, werde eenmaal noch als 't was.